

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 118.

Tiende Session.

35te Møde.

Lørdagen, den 20de November Kl. 1.

(Forsat.)

Kirke- og Underviisningsministe-

ren: Det Sidste troer jeg dog ikke ganske vilde være Tilfældet, som jeg nærmere skal oplyse, hvis den ærede Rigsdagsmand vil stille de omtalte Forslag. Da de ikke foreligger, er det maaskee egentlig en urigtig Anticipation at gaae nærmere ind paa dem; men, da de dog nu ere omtalte, og da muligens de Bemærkninger, der maatte fremkomme fra min Side, kunde foranledige, at den ærede Rigsdagsmand fandt, at der ikke var Grund til at fremkalde en ny Forhandling herom ved tredje Behandling, som jeg dog sikkert haaber vilde ende med, at Ministeriets Forslag bleve fulgte, saa kan det maaskee have sin Nytte, at jeg allerede nu fremsætter de Bemærkninger, jeg har at gjøre. Jeg skal være fuldkommen enig med den ærede Rigsdagsmand deri, at det i og for sig ikke er ønskeligt, at der her i Thinget skulde fremkomme nogen Burdering af de forskellige Embedsmænds, altsaa heller ikke af de forskellige Professorers Fortjenester og Dygtighed. En saadan har jeg heller ikke paa nogen Maade søgt at fremkalde, og jeg vilde heller ikke ønske, at der ofte skulde gives Leilighed dertil. Men det forholder sig ganske anderledes med de to Tilfælde, som her ere bragte paa Bane, end i Almindelighed. Det første af den ærede Rigsdagsmand omtalte Tilfælde staaer egentlig ikke i nogen directe Forbindelse med Lønningsloven,

saa at det kan hverken siges, at være i Harmoni eller i Disharmoni med den; men det staaer i Forbindelse med, hvad der tidligere er passeret og vedtaget med Hensyn til den her omhandlede Professor. Der blev ved en tidligere Forhandling, hvor der naturligviis ogsaa maatte tages Hensyn til hans hele Betydning og Dygtighed, da der netop var Spørgsmaal om hans Virksomhed i Egenkab af Bestyrer af det her omhandlede Museum, gaaet ud fra, at der kunde være Anledning til at tilstaae ham et saadant personligt Tillæg af 500 Rd. Nu er det ganske vist, at man dengang forudsatte, ja at man endog saa i Udvalgets Betænkning udtalte, at senere ved Forhøielse af Gagen kunde dette Tillæg falde bort; men det kan dog ikke nægtes, at, naar man derefter kom til at see, at Omstændighederne og Tidsforholdene i det Hele taget gjorde stærkere Krav end paa den Tid, hvilket foranledigede en almindelig Forhøielse af Embedsmændenes Gager, det da vilde være noget haardt, naar det Tidspunkt kom, da man vilde gjøre denne Gageforhøielse gjældende i Almindelighed, uden Videre at berøve den her omhandlede Embedsmand al Frugten heraf, for at sætte ham paa det Standpunkt, hvorpaa han vilde have befundet sig, dersom han successtvt var rykket op til en høiere Gage under almindelige Forhold, efterat det ved en særlig Lønningslov var erkjendt, at der var særdeles Omstændigheder tilstede, som i det Hele taget havde foranlediget Forhøielsen af Gager. At dette vilde være noget haardt mod denne Embedsmand, er gjort gjældende fra Ministeriets Side, idet man er gaaet ud fra, at de 300 Rd. maatte kunne bevares for ham som et personligt Tillæg,